

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 215/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť V. G., M., zastúpenej advokátom JUDr. V. K., M., pre namietané porušenie jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. D 370/91, Dnot 233/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2008 doručená sťažnosť V. G., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. K., M., pre namietané porušenie jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. D 370/91, Dnot 233/94.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že:

„Porušovateľ základného práva vo veci prejednávania dedičstva po poručiteľovi F. K. prostredníctvom súdneho komisára JUDr. J. E., so sídlom v B., začal dedičské konanie v r. 1991 pod sp. zn.: D 370/91, Dnot 233/94, a uvedené dedičské konanie bolo právoplatne skončené Uznesením porušovateľa základného práva zo dňa 26. 03. 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 04. 2008. Uvedeného dedičského konania som bola účastníčkou ako dedič. Počas tohto sedemnásťročného obdobia som sa neustále stretávala s tým, že porušovateľ základného práva vydával nesprávne uznesenia o prejednaní dedičstva, ktoré odvolací súd vždy zrušil a vec vrátil porušovateľovi na ďalšie konanie. Prostredníctvom ďalšej dedičky v tomto konaní M. T. sme opakovane žiadali o urýchlené skončenie tohto dedičského konania. Opakovane som nahliadala do spisu. Následne počítajúc s tým, že uznesenie porušovateľa základného práva zo dňa 26. 03. 2008 bude opäť zrušené, som sa informovala po jeho doručení v bezplatnej právnej poradni, ktorú poskytuje L. so sídlom v M., že porušovateľ základného práva porušil moje základné práva a slobody...“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Konaním Okresného súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn.: D 370/91, Dnot 233/94 bolo porušené právo sťažovateľa podľa ust. čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 400.000,- Sk, ktoré je Okresný súd v Žiline povinný sťažovateľovi vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. V. K. (...), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu (orgánu verejnej moci) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva

alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom uvádza, že jej vec bola právoplatne skončená 29. apríla 2008.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej podstatnou náležitosťou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza (IV. ÚS 59/03).

Z uvedeného vyplýva, že pri námietke porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prietahov ústavný súd skúma, či u sťažovateľa ide o odstránenie právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o porušení tohto základného práva.

Sťažovateľka predložila ústavnému súdu sťažnosť 9. júna 2008, pričom sama uviedla, že predmetné dedičské konanie bolo ukončené 26. marca 2008 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29. apríla 2008, teda stav právnej neistoty sťažovateľky bol odstránený.

Súčasťou preskúmania sťažnosti vo veci ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je trvanie stavu právnej neistoty, ktorá už bola odstránená, preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka taktiež namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, avšak okrem citácie poslednej vety čl. 20 ods. 1, t. j. že „dedenie sa zaručuje“, neuviedla, akým konaním malo k porušeniu tohto práva dôjsť.

Sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý pozná náležitosti sťažnosti v konaní pred ústavným súdom pri individuálnej ochrane základných práv a slobôd obsiahnuté v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť v tejto časti neobsahovala zdôvodnenie, preto ju ústavný súd odmietol aj pre nedostatok náležitostí predpísaných zákonom (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júla 2008